

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

Uus algus
Alameda saarel

Originaali tiitel:

Robyn Carr

The View from Alameda Island

2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Merike Kivilo

Toimetanud Anneli Sihvart

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Robyn Carr

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D01371220

ISBN 978-9949-82-540-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armastusega Phyllis ja Eric Prestonile

Esimene peatükk

Täna oli Lauren Delaney kahekümne neljas pulma-aastapäev, aga kahekümne viiendat ei pidanud enam tulema. Paljud arvasid, et Laureni elu on täiuslik, aga naine jättis tegeliku tõe enda teada. Ta oli just kohtunud advokaadiga ja nüüd oli tal vaja aega mõtlemiseks. Ta suundus ühe oma lemmikkoha poole, sest vajas ilusa aia tröösti.

Jumaliku Lunastaja katoliku kirik oli vana hoone, mis oli elanud üle kõik maavärinad, sealhulgas ka kõige võimsama – San Francisco maavärina aastal 1906. Lauren oli paar korda kirikus sees käinud, aga mitte kunagi missal osalenud. Ta ema oli olnud katoliiklane, aga Lauren ise ei olnud aktiivne kirikukülastaja. Kirikul oli ilus aed, kus koguduseliikmed jalutada tavatsesid, ja seal oli pinke, kus sai istuda ja palvetada või mediteerida. Lauren tegi seal sageli peatuse teel töölt Merriweather Foodsist koju Mill Valleysse. Üheski brošüüris ei mainitud midagi aia saamisloost ega selgitatud, mis asjaoludel kirik Põhja-California niivõrd magusal maalapil asetses, aga Lauren oli vanalt vaimulikult kuulnud, et 1900. aastate algul oli siin teeninud preester, kes innustus taimede kasvatamisest. Ehkki ta oli nüüdseks juba aastakümneid surnud, hoidis kirik aia korras. Nad olid säilitanud isegi kaunite lillede taga asuva puu- ja juurviljaaia,

mille saadusi annetasiid toidupankadele või vaesemate koguduste puudustkannatavate inimeste toitmiseks.

Jumaliku Lunastaja kogudusel California Mill Valley külje all näljaseid liikmeid ei leidunud – oli see ju kõrgklassi elupiirkond. Lauren ise elas samuti seal.

Ta oli väga heal järjel. Rikkam, kui ta oleks eales oma perekondliku tausta põhjal ette kujutada osanud, aga ta abikaasa nurises ikkagi madala palga pärast. Mees oli edukas kirurg, kes aastas üle miljoni kokku ajas, aga tal ei olnud jahti ega lennukit ja see ärritas teda. Laureni abikaasa kulutas palju aega rahaasjadega tegelemisele ja nurisemisele.

Nüüd jätab Lauren ta aga kohe maha, kui üksikasjad selgeks saavad. Ta oli advokaadi Erica Slade'iga täna tund aega nõu pidanud. Erica oli küsinud: „Niisiis, kas teie otsus on lõplik, Lauren?“

„Abielu sai juba palju aastaid tagasi otsa,“ vastas Lauren. „Mul on jäänud üle vaid talle öelda, et lähen minema. Tõmban otsad kokku.“

Nad veedavad tänase õhtu heategevusoksjonil ja järgneval õhtusöögil. Lauren oli selle eest tänulik. Nii ei saa olema teineteise põrnitsemist üle targeldatud valge laudlina, otsides vestlustemat, ega vajadust kogu söögiaja vältel Bradi pidevat telefoninäppimist jälgida.

Mehele meeldis Laurenile enda tähtsust meelde tuletada. Teda vajatakse. Vastupidiselt Laurenile, kes on eikeegi.

Kui Laurenile vahel helistati või sõnumeid saadeti, siis olid nii kõned kui sõnumid kas tütardele või õelt. Aga kui nad teadsid, et ta välja läheb, ei oodanud nad vastamist. Välja arvatud ehk vanem tütar Lacey. Tema oli pärinud isalt enesekesksuse – kõik pöörles tema ümber. Noorem tütar Cassie oli paraku pärinud Laurenile ettevaatliku ja vaoshoitud iseloomu. Ei Laurenile ega Cassiele ei meeldinud konfliktid ja nad ei ajanud nina püsti.

„Millal sa enda eest seisma hakkad, Lauren?“ See oli Bradi ära-leierdatud küsimus. „Sa oled nii selgrootu.“

Aga muidugi pidas mees sellega silmas, et ta peaks enda eest seisma kõikide teiste, mitte tema juures.

Aga üllatus-üllatus Bradile, kui naine viimaks hakkabki enda eest seisma. Brad saab vihaseks. Lauren teadis, et kuuleb vältimatult küsimusi: *Miks nüüd? Pärast kahtkümmet nelja aastat?* Aga sellepärast, et need olid olnud kaksikümmend neli rasket aastat. Ja raske oli olnud algusest peale. Muidugi mitte iga minut, aga abielu Bradiga ei olnud kunagi meelakkumine. Esimestel aastatel arvas naine, et asi ei olegi nii halb, kuna mees oli vaid emotsionaalselt ja verbaalselt solvav, aga viimased kümme aastat ei mõelnud ta muust kui põgenemisest kohe, kui tütreid suureks kasvatatud. Sest tõsiasi oli see, et mees muutus vananedes aina riiakamaks ja vägivaldsemaks.

Esimesel korral, kui ta tõsiselt mehe mahajätmist kaalus, olid tüdrukud veel väikesed. „Hooldusõiguse saan mina,“ oli Brad ähvardanud. „Ma võitlen selle eest ja tõestan, et sina oled sobimatu. Mul on võitlemiseks raha, mida sinul ei ole.“

Kui tüdrukud põhikoolis käisid, oli ta lahkumisega peaaegu hakkama saanud. Mees oli teda petnud ja Lauren oli kindel, et see polnud sugugi esimene kõrvalhüpe – seekord jäi Brad lihtsalt vahele. Lauren oli tütreid õe kitsukesse majja viinud, kus nad kolmekesi tuba pidid jagama, ja tüdrukud olid palunud, et nad tagasi koju läheksid. Lauren läkski tagasi ja nõudis abielunõustaja juurde minemist. Seal mees tunnistas, et tal on olnud paar tähtsusetut kõrvalhüpet, sest naine polnud enam sugugi seksist vaimustunud. Ja nõustaja oli hoopis Laureni manitsenud, miks ta tahab lapsi isata jätta, ja seletanud, et sellel võivad olla lastele väga pikaajalised negatiivsed tagajärjed. Lauren leidis teise nõustaja ja juhtus sama lugu – nõustaja oli Bradi poolt. Üksnes Lauren teadis, et Brad on manipulaator, kes oskab õigel ajal sarmikas näida.

Selle asemel et veel ühe nõustaja juurde minna, viis Brad pere luksuslikule Euroopa reisile. Ta poputas tüdrukuid ja viimaks andis Lauren nende abielule veel ühe võimaluse. Siis, mõne aasta

möödudes, nakatas mees ta klamüdioosi ja süüdistas naist. „Ära ole naeruväärne, Lauren. Sina ise korjasid selle üles ja nakatasid mind! Ära näe eitamisega isegi vaeva.“

Lauren ütles siis, et tahab lahutust, ja mees vastas: „Tore, aga selle eest sa veel maksad. Ma ei kavatsegi asja sinu jaoks kergeks teha.“

Teades, mis kaalul on, kolis Lauren lahutuse asemel külalistuppa.

Päevadest said nädalad, nädalatest kuud. Nad läksid tagasi nõustaja jutule. Üsna varsti kahtlustas Lauren, et nõustaja ei ole Bradi vastu ükskõikne ja annab seepärast mehele alati õiguse. Nõustaja aitas Bradil vabandusi välja mõelda, kaitses teda ja manipuleeris Laureniga. Naine kahtlustas, et Brad viis ka nõustaja voodisse. Seepeale ütles Brad, et Laurenil on paranoia.

Selleks ajaks, kui Lacey oli juba kolledžis ja Cassie sinna saada üritas, oli Brad muutunud hullemaks kui kunagi varem. Kontrolliv, domineeriv, salalik, solvav ja tülinoriv. Jumal küll, miks ta ei tahtnud naisel minna lasta? Oli selge, et mees vihkas Laurenit.

Brad hoiatas Laurenit, et kui naine juurest lahkub, ei hakka ta tütarde eest kolledži õppemaksu tasuma. „Ükski kohtunik ei saa mind seda tegema sundida. Mult võib nõuda mingil määral alimendide, aga mitte toetuse ega õppemaksu maksmist. Kui tüdrukud on kaheksateist täis, peavad nad ise hakkama saama. Ja sina võid minna,“ lisas mees. „See jääb sinu hinge peale, kui nende tuleviku rikud.“

Viimased aastad olid olnud üksildased. Lauren oli pikki tunde muretsenud, et ta on Bradi juurde jäädes andnud tütardele kohutava õppetunni. Ta oli tüdrukute kasvatamisel andnud endast parima, aga tahes-tahmata olid nad näinud, kuidas nende ema ise oma elu elas.

Ta oli end mõneks tunniks töölt vabaks võtnud, et kohtuda advokaadiga, pidada plaani ja arutada läbi lahutusega seonduvate asjade nimekiri. Advokaat oli kinnitanud: „Ta on teid aastaid hirmuvalitsuse all hoidnud. Meie riigis on olemas seadused. Ta ei saa teid pen-

nituks jätta. Ma ei salga, et see ei saa olema kerge ega valutu, aga te ei jää nälga ja saate oma osa abieluvarast kätte.“

Aeg oli saabunud. Ta oli viimaks valmis otsustava sammu astuma.

Lauren hingas sisse kevadlillede lõhna. Praegu oli Põhja-Californias üks kaunimaid aegu, nii Bay Area piirkonnas kui sise-maal hakkas kõik ellu ärkama. Viinamarjaistandused hakkasid rohetama ja puuviljapuud õitsema. Lauren armastas lilli. Ta vanaema oli olnud innukas aednik ja kogu oma krundi aiaks kujundanud. Lilled rahustasid. Praegugi vajas naine just sellist lohutust.

Lauren kuulis rataste kriiksumist ja nägi teerajal meest käru lükamas. Tulija jäi seisma. Kärus olid kühvel, labidas ja kuus taime. Mees noogutas Laurenile ja hakkas tööle, asendades paar taime uutega. Siis istus ta kandadele, vaatas Laurenile otsa ja naeratas. „On kenam?“ küsis ta.

„Ilus,“ vastas naine naeratades.

„Kas olete selles aias esimest korda?“ päris mees.

„Ei, ma olen siin korduvalt käinud,“ lausus Lauren. „Kas te olete aednik?“

„Ei,“ vastas mees naerdes. „Nojah, ilmselt ma seda ikka olen ka, kui aiatöid teen. Aga tegelikult tulin täna lihtsalt appi. Ma märkasin, et mõned asjad vajavad tegemist...“

„Oh, see on siis teie kirik?“

„Ei, minu kirik on väiksem ja siit lõunapoole. Ma ei ole enam kahjuks selles koguduses...“

„Ja te tulete ikka kogudusele appi? Te olete väga pühendunud.“

„Ma imetlen seda aeda,“ vastas mees. Ta ajas end istuli, tõmmates jalad konksu. „Miks teie siin käite?“

„Mulle meeldivad aiad,“ vastas Lauren. „Lilled teevad mind õnnelikuks.“

„Siis elate õiges kohas. Kas teil on ka oma aed?“

„Ei,“ vastas naine kohmetult naerdes. „Mu abikaasal on väga erilised ideed, kuidas haljastus peab välja nägema.“